

L'estrena de *L'huracà* al Teatre Poliorama, l'any 1935, va causar un cert rebombori. Alguns la van elogiar fervorosament, mentre d'altres es van escandalitzar que algú, i sobretot una dona, s'atrevisís a tractar certs temes damunt d'un escenari. L'obra és el retrat d'una mare que, en quedar-se vídua, renuncia a refer la seva pròpia vida per dedicar-se en exclusiva al seu fill. Però Montoriol capgira aquest suposat ideal de la mare abnegada, quan el fill comença a desenvolupar uns sentiments cap a ella que van molt més enllà del que la societat espera d'un fill.

Aquesta «tragèdia freudiana» no buscava escandalitzar i potser és per això que, en ple segle XXI, l'obra de Montoriol encara ens sacseja. La seva força i contemporaneïtat rau en la generositat de l'autora envers els seus personatges, l'enorme subtileza psicològica amb què estan escrits i la singularitat de posar en el centre de la seva història la mare i no el fill. Val a dir que en aquesta ocasió s'ha creat un personatge nou. Un que servirà per donar veu a tots els personatges secundaris de l'obra original, alhora que per construir un pont formal amb el públic contemporani.

Segons Montoriol, ens sorprendríem de saber la veritable naturalesa dels sentiments que dormen en el subconscient de les persones. L'obra captura el moment en què aquests sentiments soterrats durant anys surten a la superfície i, com l'huracà del títol, es desfermen amb la virulència per canviar-ho tot irreversiblement.

Mònica Bofill